

Volání skal.

Kateřina měla naspěch. Nakoupit, zabalit a vydat se v pravý čas na smluvené místo, kde s ostatními účastníky nastoupí do autobusu a nechá se v myšlenkách i na kolech odvést do milovaných hor. Stihla to! Cesta rychle ubíhá, noční spánek zkracuje čekání a už se před ní tyčí zasněžené vrcholky Alp a vítá ji hřejivé slunce. Ještě jeden den a noc pro malou aklimatizaci, pečlivá příprava horského batohu a netrpělivé nohy nakročily. Není sama a to ji uklidňuje. Má kolem sebe smečku kamarádů, stejně nedočkavých, stejně dychtivých. Jde zkušeným, naučeným tempem, s pravidelnými přestávkami. Cíl je ve strmé výšce, nahoru je lépe se nedívat. Ale cesta vysokohorských turistů je pečlivě zajištěná, na problematických místech opatřená pevně zakotvenými řetězy. Kateřina postupuje rozvážným krokem, vpředu má zkušeného partáka Radka, vzadu stejně spolehlivého Oldu. Cesta se zužuje, Kateřina opatrně pokládá nohy v pevných pohorách na bezpečné výstupky a ruce klidně tápou po správných úchytech. Nikdo nepočítá čas, nikdo nemarní slova. Jen tu a tam zazní varovné zvolání: „letí!“ Uvolněný kamínek nabývá nečekané rychlosti a je třeba se před ním chránit. Anebo varovné slovo:

„Pozor, Kateřino, klouže spodní kámen“.

„Dík za zprávu, posílám ji dál“.

Doufá, že cíl snad už není daleko, cítí únavu a dokonce i malátnost. Zaboha by se k takové „slabosti“ nepřiznala a s ještě větším úsilím automaticky pokládá nohy před sebe – a ještě výš a ještě, pohyby se zpomalují, před očima začínají poskakovat černé tečky. Radek něco tuší, povzbuzuje svým tichým, naléhavým hlasem:

„Kateřino, nevzdávej to, zastav se, vydýchej se“.

Trochu to pomáhá, ale když si uvědomí tu obrovskou propast pod sebou a hrozící prudký hřeben nad hlavou, najednou nemůže dál. Nejde to. Vpředu Radek domlouvá a natahuje pomocnou ruku, vzadu Olda hudruje a podkládá Kateřině nohu, která ne a ne se pohnout. Jako by všichni tři strnuli v čase – přilepené mouchy na skále. Silou vůle se Radek nebezpečně, centimetr po centimetru sklání, pokládá horkou ruku na ruku Kateřiny a naléhavě vyzývá: „Neboj se, držím tě, jsem s tebou, mám tě rád a nesmím tě ztratit, slyšíš mne? Probud' se... jsem s tebou... jsem s tebou... mám tě rád“...

Horká ruka jemně tiskne ruku pod sebou s naléhavostí a strachem. Spodní ruka se pohnula, maloučko, nepatrně a z ní jiskřička přelétla do ostatních smyslů. První, co ke Kateřině dolehne z velké dálky, jsou tři věčně živá slova: „Mám tě rád.“

Probouzí se, svaly se napnou a poslední výlez, ten nejtěžší, překonává. Je nahoře! Neskonale štěstí proběhlo celým umrtveným tělem, které se najednou ztrácí v Radkově náruči. Štěstí má nesmírné množství podob.